

ת"פ 11606/05/20 - מדינת ישראל, יחידת תביעות שלוחת רחובות נגד פלוני

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 11606-05-20 מדינת ישראל נ' פלוני
לפני כבוד השופטת זהר דיבון סגל
בעניין מדינת ישראל
המאשימה יחידת תביעות שלוחת רחובות
באמצעות עוה"ד רותם נבון
פסחה
נגד
הנאשם פלוני
באמצעות עוה"ד טל גלאון

גזר דין - ללא הרשעה

1. הנאשם הודה בהתאם להסדר טיעון דיוני בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע בתקיפה הגורמת חבלה ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). כחלק מהסדר הטיעון שלא כלל הסכמה לעניין העונש, התבקש שירות המבחן להגיש תסקיר אשר יבחן את נסיבות ביצוע העבירות, נסיבותיו האישיות של הנאשם ויעביר המלצותיו לבית המשפט. לבקשת ההגנה התבקש שירות המבחן לבחון את שאלת ההרשעה.

כתב האישום המתוקן

2. ביום 9.4.2020 עובר לשעה 23:45, שהו הנאשם והמתלוננת, שהיו באותה עת בני זוג, בביתו של אחר המתגורר בסמיכות לביתם ושתו משקאות אלכוהוליים. אז התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת ובמהלכו יצא הנאשם מהמקום והמתלוננת בעקבותיו. בהמשך בעוד הנאשם נוהג ברכבו והמתלוננת צועדת רגלית, החל הנאשם לקלל את המתלוננת "יבת זונה". בהמשך נכנסו השניים לביתם.

3. בזמן ששהו בחדר השינה בבית החל לצעוק על המתלוננת, סטר עם ידיו בפניה וחנק אותה. האחרונה הדפה את הנאשם ויצאה אל הסלון. מיד יצא הנאשם אחריה ונשכב על הספה. המתלוננת ניגשה אליו ושאלה לפשר מעשיו. אז הדף הנאשם באמצעות רגלו את המתלוננת בבית החזה, והיא נהדפה אחורה. בתגובה המתלוננת פתחה את דלת הבית, צעקה על הנאשם כי יצא החוצה וזרקה את מכשיר הנייד שלו אל מחוץ לבית והמכשיר נשבר. הנאשם יצא מהבית והמתלוננת נעלה את הדלת ואת שער הכניסה. הנאשם חזר בהמשך, פתח את השער והחל לצעוק למתלוננת לפתוח את הדלת. המתלוננת פתחה את הדלת ואמרה לנאשם: "הרבצת לי, אתה לא נכנס, זה נגמר בינינו, תלך מפה אתה לא יישן בבית היום", ואז סגרה את הדלת ונעלה אותה. בתגובה הנאשם החל לדפוק בחוזקה על הדלת בעוד המתלוננת מבקשת ממנו ללכת. הנאשם בעט בחוזקה בדלת עד שנפתחה, נכנס לבית ואמר למתלוננת: "ייתב זונה, למי את חושבת שאת לא פותחת את הדלת", אז בעט בחוזקה בחלק התחתון של רגלה הימנית של המתלוננת, והאחרונה נפלה וראשה נחבט מהמזנון בסלון.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, המתלוננת איבדה את הכרתה והחלה לדמם מהאף. אז הזעיק הנאשם משטרה.

למתלוננת נגרמו חבלות בדמות פצע קטן בקרקפת ללא דימום פעיל והמטומה ברגל ימין.

תסקירי שירות המבחן וחוות דעת

4. בפני בית המשפט מונחים שלושה תסקירים מטעם שירות המבחן (29.6.2021, 29.9.2021, 23.1.2022) אשר מגוללים את נסיבותיו האישיות, רקע והיסטוריה עבריינית, נסיבות ביצוע העבירות, הערכת הסיכון להישנות עבירות וסיכויי השיקום. התסקירים כולם נושאים אופי חיובי ביותר ובסופו של תהליך אבחון וטיפול המליץ שירות המבחן לאמץ את הפן השיקומי חינוכי ולהימנע מהרשעתו של הנאשם בדין. מפאת חשיבות הדברים ומכיוון שיש בתסקירים ללמד על הדרך בה צעד הנאשם, ארחיב מעט מעבר למקובל בתיאורם.

תסקיר ראשון מיום 29.6.2021 (להלן: התסקיר הראשון)

5. מהתסקיר עולה כי הנאשם בן 31, גרוש, אב לילד בן 4, מתגורר בבית הוריו ועובד מזה כשנתיים בחברת "X" כמפעיל מכונה. הנאשם הוא השלישי בסדר הלידה מתוך שלושה אחים (33-35), הוריו גרושים אך חיים יחד, אמו בת 59, עובדת כפקידה, ואביו בן 62, כיום בעל 100 אחוזי נכות ולא עובד. הנאשם סיים 12 שנות לימוד תוך מעבר מבית ספר לפנימייה וסיום הלימודים בתיכון בעיר רחובות, בצבא שירת שירות מלא כטבח, ריצה שני מאסרים בגין הפרת פקודה ונפקדות, ותיאר קושי בקבלת סמכות לאורך השנים.

הנאשם שיתף את שירות המבחן כי בילדותו אביו עזב את הבית מספר פעמים, הימר וסיבך את משפחתו בחובות, כן נהג לצרוך אלכוהול בצורה לא מבוקרת ולנהוג באלימות. הנאשם תיאר כי כיום נמצא בקשר טוב עם הוריו ועם אחותו, וקשר מרוחק עם אחיו.

הנאשם נישא ולאחר שנתיים התגרש, מנישואים אלו לנאשם ילד בן ארבע כאמור. הנאשם תיאר עצמו כאב פעיל, בעל אחריות על ילדו ומשלם מזונות. באשר למערכת היחסים עם המתלוננת סיפר כי היו בקשר זוגי טוב משך מספר חודשים, שלל התנהגות אלימה כלפיה מצדו, ומסר כי לאחר העבירה הקשר בין השניים הסתיים. הנאשם שלל כי צורך אלכוהול או סמים. בהתייחסותו לעבירה הודה בביצועה, התייחס בביקורתיות לפגיעתו במתלוננת ושיתף כי הגם שחש זלזול מצדה, הוא אינו מבין מה גרם להתפרצותו, ותיאר פחד מהתנהלותו.

שירות המבחן קיים שיחה עם המתלוננת, והאחרונה תיארה את מערכת היחסים בינה ובין הנאשם כקצרה, מסרה כי לא חוותה אלימות מצד הנאשם לאורך הקשר ולהתנהגותו באירוע לא היו סימנים מוקדמים. לדבריה מתמודדת עם קשיים בעקבות הפגיעה, וכי היא אינה מעוניינת לפנות למרכז לטיפול באלימות מאחר שהשיח מחזיר את החרדות לאור הפגיעה עמן מתמודדת. לדבריה, הנאשם צורך אלכוהול באירועים חברתיים והיא אינה יודעת כיצד יגיב אם יפגוש אותה, ולכן חוששת להיפגש עמו, נמנעת להגיע למקומות בהם שוהה, והיא אינה בקשר עמו.

שירות המבחן התרשם מהנאשם כבחור שחווה קשיים במשפחתו כבר מגיל צעיר, גדל ללא דמות אב יציבה ומכוונת, אלא לדמות אב שנהג באלימות כלפי האם והאחים, לצרוך סמים ולהמר. להערכת שירות המבחן, אלו השפיעו על התנהלות הנאשם בתוך מסגרת זוגית. עוד עלתה התרשמות כי הנאשם מעוניין לנהל אורח חיים מתפקד, שומר על תפקוד תעסוקתי רציף, מבוהל מהתנהגותו בעבירה, חושש כי האירוע יחזור על עצמו אם לא יטופל והביע נכונות להתחיל טיפול.

בין גורמי הסיכון, לקח שירות המבחן בחשבון את מאפייניה והשלכותיה של העבירה, העובדה כי הנאשם התפתח בתא משפחתי שם ככל הנראה נחשף לאלימות האב כלפי המשפחה ויכול שהפנים דפוסים אלו, במצבי לחץ ודחק עלול להגיב בהתפרצות ואלימות ומילדות סובל מקשיי הסתגלות במסגרות.

בין גורמי הסיכוי, לקח שירות המבחן בחשבון את התרשמותו מהנאשם על שמירת רצף תעסוקתי, נכונותו

להשתלב בהליך טיפולי, שיתוף פעולה מלא מצדו עם שירות המבחן והעובדה כי ההליך המשפטי מרתיע אותו. לאחר כל אלו ונוכח לקיחת האחריות מצד הנאשם והבעת רצון להעמיק בנסיבות ביצוע העבירה, מסר שירות המבחן כי קיימת נזקקות טיפולית והמליץ על דחיית הדיון לצורך בניית תכנית טיפולית מתאימה.

תסקיר שירות המבחן מיום 29.9.2021 (להלן: התסקיר השני)

6. מהתסקיר עולה כי בתקופת הדחייה הנאשם הופנה לראיון במרכז "דולב", ומהמרכז נמסר כי נמצא מתאים לטיפול ועתיד להשתלב בקבוצה טיפולית לגברים אלימים כלפי בנות זוגם בחודש נובמבר. כמו כן, שירות המבחן ערך שיחה טלפונית עם המתלוננת, וזו מסרה כי הנאשם לא עומד בקשר עמה. עוד מסרה כי פגיעתו בה הייתה קשה, היא סובלת מחרדות אך לא מעוניינת לפנות למרכז אלמ"ב, חוששת כי לאחר ההליך המשפטי הנאשם ינסה ליצור עמה קשר, ורוצה כי יוטל עליו עונש ראוי ומותאם לפגיעה בה. נוכח האמור המליץ שירות המבחן על דחייה נוספת.

תסקיר שירות מבחן מיום 23.1.2022 (להלן: התסקיר השלישי)

7. שירות המבחן עדכן כי בתקופת הדחייה והחל מחודש אוקטובר 2021, הנאשם שולב בקבוצה טיפולית, ומגורמי הטיפול נמסר כי מגיע באופן סדיר ויציב, לוקח חלק פעיל בתהליך הקבוצתי, מביע מחויבות גבוהה לתהליך הקבוצתי והאישי, מביע מוטיבציה גבוהה ללקיחת אחריות על דפוסי התנהגותו, שותף פעיל בקבוצה, נעים לשהות בקרביתו, מדבר על עברו ורגשותיו באותנטיות וחשיפות, קשוב לחברי הקבוצה, מהווה גורם משמעותי בתהליך חבריו, עובד על דפוסי התנהגות וחשיבה תוך הבנה כי עליו לרכוש כלים להתמודדות יעילה במצבים מורכבים, וניכר כי רוצה בתהליך השינוי ומחויב לו. הנאשם עצמו שיתף את שירות המבחן בשביעות רצון גבוהה מהשתתפותו בהליך, וכן במוטיבציה רבה להמשכו.

שירות המבחן התרשם מהנאשם כמי שמפיק תועלת מהשתתפות בהליך הטיפולי. להערכת שירות המבחן יש בהליך הטיפולי כדי לסייע בצמצום הסיכון. המלצת שירות המבחן היא להעמיד הנאשם בצו מבחן במשך שנה, כך שהנאשם ימשיך השתתפותו בקבוצה הטיפולית ושירות המבחן יהווה גורם מציב גבול ותומך עבורו. עוד המליץ שירות המבחן על חתימה להתחייבות להימנע מביצוע עבירה. לנוכח כל אלו ולאור מסמכים שהוצגו המעידים על פגיעה קונקרטי בתעסוקתו, כמו גם החשש שהביע הנאשם מפיתורים אפשריים ממקום עבודתו באם יורשע בפלילים, העובדה שלוקח אחריות על התנהלותו, הפיק לקחים והשתלב בהליך טיפולי, המליץ שירות המבחן על ביטול הרשעתו בדיון של הנאשם.

טיעוני הצדדים לעונש

8. המאשימה בטיעוניה הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו כפועל יוצא ממעשיו של הנאשם ובהם שלמות גופה ובטחונה של המתלוננת. המאשימה סקרה את נסיבות ביצוע העבירה כאשר הנאשם, קילל את המתלוננת, תקף אותה, חנק אותה, בעט בה עד שנפלה וראשה נחבל. כן הפנתה לחבלות שנגרמו למתלוננת (ת/1 - ת/2). מכאן ביקשה המאשימה לקבוע מתחם שנע בין 8-18 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. עמדתה תמכה בפסקה.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה התייחסה המאשימה בטיעוניה לכך שמדובר בנאשם יליד '83, נעדר עבר פלילי, שהודה, לקח אחריות על מעשיו והביע מוטיבציה להליך טיפולי והמשכו. המאשימה הדגישה בטיעוניה כי היא אינה מתעלמת מההליך הטיפולי אותו עבר ועובר הנאשם, אלא שלעמדתה השתתפות עונש שיקומי כעתירת שירות המבחן מהווה סטייה חדה וקיצונית ממתחם העונש ההולם שאינה הולמת את חומרת מעשיו של הנאשם.

מטעמים אלו, כך לדברי המאשימה, ראוי להשית על הנאשם עונש מאסר בן 6 חודשים שיכול וירוצה בעבודת שירות לצד ענישה נלווית.

9. ב"כ הנאשם לא חלק על מתחם העונש ההולם לו עתרה המאשימה, אלא שביקש להבחן בין פסקי הדין שהוצגו על ידי המאשימה ובין המקרה דנן. בהתייחסותו לנסיבות הקשורות בעבירה הפנה לתיקון כתב האישום, העובדה כי הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ולא בתקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש שהעונש הקבוע לצידה, כפול. ובתוך כך נטען כי מדובר באירוע יחיד, קצר, חריג ולא מותאם לנאשם, לא הייתה כל כוונת מכוון, הנאשם לא רצה בתוצאה, אחזה בו בהלה ומיד הזעיק משטרה ומד"א.

בא כוח הנאשם בטיעונו המפורטים עמד על כי מדובר במקרה המצדיק הימנעות מהרשעתו של הנאשם בדין. בהתאם לכך התמקד הטיעון בסקירת נסיבותיו האישיות של הנאשם החריגות, ההליך השיקומי והפגיעה הקונקרטית בעתידו. בין היתר הפנה לכך שהנאשם גדל בצל אב מכור לסמים ולאכזהול, עזב את הבית בגיל צעיר ועושה ככל שביכולתו לנהל חיים נורמטיביים, התגייס לצבא, הוא עובד באופן מסודר, גרוש ואב לילד ומנהל מערכת יחסים זוגיות חדשה. זוהי לו הסתבכותו היחידה והיא היותה גורם מטלטל. הנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו, הפנים את חומרת מעשיו, גילה רצון להבין את משמעות מעשיו, והבין את הצורך בטיפול. ובהתאמה עומק הטיפול ומשמעותו, הנאשם השתלב בטיפול קבוצתי ואישי, שותף פעיל בקבוצה, נעים לשהות בקרבתו, הוא קשוב לחברי הקבוצה ומחייב לתהליך ומוצא בו שינוי. ההליך הטיפולי מהווה גורם מציב גבול עבורו והמתלוננת חוזרת ומוסרת לשירות המבחן כי הנאשם לא פונה אליה ולא שולח מסרים. בא כוח הנאשם סבר כי בהינתן אלו שהרי שאלת ריצוי עונש מאסר בדרך של עבודות שירות אינה צריכה לעמוד על הפרק ועשויה לפגוע בהתקדמות השיקומית שהושגה עד כה כמו גם באפשרות של הנאשם להתפרנס ולפרנס בכבוד.

בא כוח הנאשם ביקש להצטרף להמלצת שירות המבחן לביטול ההרשעה, שכן זו עשויה לגרום לנזק אישי ומקצועי העלול לפגוע בעתידו (נ/1), ולטעמו זה המקרה בו יש להעדיף את נסיבותיו האישיות של הנאשם וההליך הטיפולי על פני אינטרסים אחרים, בעמדתו תמך בפסיקה.

10. הנאשם בדברו האחרון מסר הדברים הבאים: "אני בן 29, אבא לילד בן 4.5. למדתי את הלקח בשנייה שזה קרה, אני הזדעזעתי מעצמי ועדיין מזועזע אנחנו שנתיים מהמקרה. את הלקח למדתי בנסיבות כאלה ברור שלא אגיע לכך שוב. אני מחנך את הילד שלי שלא לפעול באלימות ויש לי אפס סבלנות לכך. יש לי חונך שעושה עבודה מדהימה. אנחנו מיישרים איתו קו מעבר למקרה הספציפי הזה".

דיון והכרעה

שאלת אי ההרשעה

11. אקדים תוצאה להנמקה ואומר כי לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקירי שירות המבחן כמו גם המסמכים והפסיקה שהוגשו לעיוני, שוכנעתי כי עניינו של הנאשם נופל בגדר אותם חריגים שבחריגים המצדיקים הימנעות מהרשעה בדין. אנמק טעמי.

12. ככלל, עת הוכחה אשמתו של נאשם, האחרון יורשע בדין. במקרים חריגים בהם נמצא יחס שאינו סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אפשר שלא יורשע. מאחורי כלל זה עומד הצורך להעביר מסר של הרתעת היחיד והרבים, לשקף את הפסול שבמעשה העבירה בעיני החברה ולאפשר הטלת ענישה ראויה. עם זאת, ברי כי הענישה לעולם אינדיבידואלית ועל בית המשפט לבחון את נסיבות המקרה לגופו, כמו גם את נסיבותיו האישיות של כל נאשם הנקרא לתת הדין בפניו.

13. כידוע, ההלכה בשאלת ההימנעות מהרשעה, נקבעה בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (להלן: עניין כתב). לפיה, החלטה לסיים את ההליך ללא הרשעה מותנית בהתקיימותם של שני תנאים מצטברים: הראשון - סוג העבירה בנסיבותיה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים. השני -

ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם. על הנאשם הנטל להצביע על פגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו ועליו לבסס פגיעה זו בראיות (רע"פ 5018/18 בוזגלו נ' מדינת ישראל (21.10.2018, סעיף 9); רע"פ 1535/20 דוקורקר נ' מדינת ישראל פס' 7 (15.03.2020)).

14. אשר לטיב הדרישה לקיומו של נזק קונקרטי נקבע שיש לבססו היטב בראיות ובהקשר זה אין לי אלא להפנות לרע"פ 7224/04 פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.2014):

"אין לקבל גישה לפיה די במידת וודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי כדי להימנע מהרשעות של הנאשם, יש להצביע על כך שהרשעתו של הנאשם תביא לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו" ולבסס טענות אלה בתשתית ראייתית מתאימה..."

15. וכן ברע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.2013), נקבע כי על הטוען לאי הרשעה להצביע על נזק מוחשי וקונקרטי העלול להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו ולעניין זה אין די באפשרויות תיאורטיות עתידיות. ראו גם רע"פ 5018/18 בוזגלו נ' מדינת ישראל (21.10.2018), רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.2014); רע"פ 1097/18 בצלאל נ' מדינת ישראל (18.4.2018).

16. אוסיף, כי חרף הכלל בדבר החובה להוכיח פגיעה קונקרטית, אפשר להצביע על מקרים בהם בוטלה הרשעה אף בהיעדר אינדיקציה מוחשית ממשית לפגיעה. ראו ע"פ 4466/14 פורטל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (22.5.2014); רע"פ 1721/12 איראשי נ' מדינת ישראל (30.3.2014); ע"פ 4466/13 פורטל נ' מדינת ישראל (22.05.2014); ע"פ 111/14 פלוני נ' מדינת ישראל (1.4.2014); ע"פ 1880/13 אברהם נ' מדינת ישראל (3.2.2014); רע"פ 3446/10 אלחלים נ' מדינת ישראל (6.4.2011).

17. עוד נקבע בפסיקת בתי המשפט כי קיימת מקבילית כוחות בין המבחנים השונים, וככל שכוחו של האחד רב יותר, ניתן להסתפק בעוצמה חלשה יותר במבחן השני (ראו ע"פ 24457-03-15 גוטרמן נ' מדינת ישראל (30.8.2015)).

18. באשר לתנאי הראשון ומבלי להקל ראש בדבר, העבירה בה הודה הנאשם, חרף חומרתה, מאפשרת על פי טיבה ואופייה הימנעות מהרשעה וזאת מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים. וביתר פירוט.

19. הנאשם פגע במעשיו בערכים המוגנים ובהם הגנה על שלומו ובטחונו של המתלוננת, מי שהייתה חברתו משך כחודשיים. המעשה אינו פרי תכנון מוקדם אלא פרץ אלימות ספונטני, שהתרחש על רקע דין ודברים בין הנאשם ובין המתלוננת וזאת בזמן שהשניים היו תחת השפעת משקאות אלכוהוליים. האירוע אינו קצר מועד אלא אירוע "מתגלגל" ובכל שלב ושלב הייתה לנאשם ההזדמנות להימנע ממעשיו. במהלך הוויכוח קרא הנאשם למתלוננת בשמות גנאי, הוא סטר לה וחנק אותה. המתלוננת הדפה את הנאשם הימנה, ולאחר מכן נשכב הנאשם בסלון וכאשר ניגשה אליו המתלוננת לברר את פשר מעשיו, הוא בעט בה והיא נהדפה אחורנית.

בתגובה למעשה זה, פתחה המתלוננת את הדלת וזרקה את הטלפון הנייד אל מחוץ לבית וכתוצאה מכך הטלפון נשבר, כאשר הנאשם יצא החוצה, נעלה המתלוננת את הדלת ומנעה ממנו להיכנס הביתה בשעת לילה מאוחרת, תוך שהיא מבהירה לו כי נוכחותו אינה רצויה. הנאשם דפק שוב ושוב על הדלת וביקש להיכנס, בעט בדלת עד שזו נפתחה והוא נכנס לתוך הבית. בשלב זה, קילל הנאשם את המתלוננת ובעט ברגלה של המתלוננת.

עד כאן ומבלי להקל ראש בדבר, לכאורה רף החומרה אינו גבוה. אלא שכתוצאה מהבעיטה ברגלה של המתלוננת האחרונה נפלה וראשה נחבט מהמזנון בסלון. התוצאה שנגרמה ממעשה זה של הנאשם קשה, המתלוננת איבדה את הכרתה והיא החלה לדמם מהאף ונגרם פצע בקרקפת וסימן כחול ברגלה. עם זאת, ברור כי הנאשם לא

חפץ בתוצאה שכזו, הוא לא כיוון אליה ולבטח לא צפה בפועל את התוצאה העגומה. הנאשם אמנם התכוון להכאיב למתלוננת אך הוא לא ראה את הסכנה שבמעשה, ולרוע המזל הנזק ארע, למרות שהסיכוי להתרחשותו לא היה גבוה וגם לא מובן מאליו. הנאשם כמובן אחראי בתוצאות מעשיו אך יש בנתון זה למתן את חומרת המעשה.

20. על אף שמתחם הענישה אינו רלבנטי לדיון בשאלת הימנעות מהרשעה, מצאתי להביא מספר פסקי דין רלבנטיים המשקפים את מדיניות הענישה הנוהגת, שכן אני סבורה כי יש באלו כדי ללמד על דרגת החומרה של מעשי הנאשם באופן המשליך בסופו של דבר אפשרות הימנעות מהרשעה והטלת ענישה שיקומית חינוכית, בפרט שהנאשם לא הורשע בתקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות אלא בתקיפה הגורמת חבלה של ממש שהעונש הקבוע בצידה הוא שלוש שנות מאסר. ראו: רע"פ 7706/21 עמאש נ' מדינת ישראל (28.11.2021); (הוצג על ידי המאשימה; רע"פ 6191/18 דראושה נ' מדינת ישראל (28.8.2018); רע"פ 3077/16 פלוני נ' מדינת ישראל (2.5.2016); רע"פ 977/16 פלוני נ' מדינת ישראל (10.02.2016); רע"פ 303/16 טלקר נ' מדינת ישראל (13.1.2016); רע"פ 3463/15 פלוני נ' מדינת ישראל (21.5.2015); עפ"ג 57596-05-15 פלוני נ' מדינת ישראל (23.8.2015). עפ"ג (חיפה) 40254-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני (7.1.2021); עפ"ג (מרכז) 1616-12-20 פיקדו נ' מדינת ישראל (15.2.2021); עפ"ג (מרכז) 40581-08-20 אלולו נ' מדינת ישראל (17.11.2020); עפ"ג (מרכז) 22674-12-19 אבו סלימאן נ' מדינת ישראל (25.2.2020); עפ"ג (חיפה) 40254-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני (7.1.2021); ת"פ (תל-אביב) 20847-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני (29.12.2020); ת"פ 6188-04-19 מדינת ישראל נ' קולסניק (12.4.2021).

21. בהינתן המקובץ לעיל, בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות, במידת הפגיעה בערכים המוגנים ובמדיניות הענישה הנהוגה ולו הייתי צריכה לקבוע מתחם עונש הולם שהרי היה נקבע מתחם שהרף התחתון שבו מתחיל במאסר מותנה ועד לעשרה חודשי מאסר בפועל לצד רכיבי ענישה נוספים.

22. ומכאן וככל שהדבר נוגע לסוג העבירה בה הודה הנאשם ובמיוחד בנסיבות ביצועה, שהן חריגות לכל הדעות, שהרי מאפשרת היא בחינת האפשרות להימנעות מהרשעה ואי אפשר לומר כי הימנעות מהרשעה תפגע, ודאי שלא באופן "חמור", באינטרס הציבורי. יתרה מזאת, המחוקק לא הגביל את האפשרות להימנע מעבירה רק לעבירות קלות ערך. ואין זה ראוי לקבוע כלל גורף לפיו בעבירות המבוצעות במסגרת התא המשפחתי, אין מקום להימנע מהרשעה. קביעת כלל שכזה חותרת תחת הרציונל שבהכרעה על הימנעות מהרשעה המחייבת התייחסות פרטנית ואיזונים מתאימים בכל מקרה בנסיבותיו הוא. יש לזכור כי הענישה היא לעולם אינדיבידואלית.

23. להשלמת נקודה זו אפנה למספר פסקי דין באירועים דומים ואף חמורים יותר בעבירות אלימות במשפחה שהסתיימו ללא הרשעה, חלקם בהסכמת המאשימה: ת.פ. 44662-05-21 מדינת ישראל נ' פשלי (21.2.2022); ת.פ. 8830-11-20 מדינת ישראל נ' לוי (17.1.2022); ת.פ. 45274-06-20 מדינת ישראל נ' ענבר (18.10.2021) (הוצג על ידי ההגנה); ת.פ. 37813-07-20 מדינת ישראל נ' שנדר (14.9.2021); ת.פ. 27529-08-19 מדינת ישראל נ' פנחס (13.12.2021); ת.פ. 54997-08-17 מדינת ישראל נ' פרץ (17.8.2020); ת.פ. 43911-10-16 מדינת ישראל נ' י' ו' (18.2.2020); ת.פ. 57920-11-17 מדינת ישראל נ' פלוני (4.2.2019) (הוצג על ידי ההגנה); 51155-03-17 מדינת ישראל נ' אשטמקר (22.5.2017). וכן לפסקי דין בעבירות אלימות שאינן בהכרח במשפחה: עפ"ג (באר שבע) 62165-12-20 שמידט נ' מדינת ישראל (24.3.2021); עפ"ג 66903-07-20 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל (30.12.2020); עפ"ג (חיפה) 15379-09-19 בנעיון נ' מדינת ישראל (21.11.2019); ת.פ. (מחוזי) 22375-03-20 מדינת ישראל נ' אלאטרש (30.5.2021); ת.פ. 45189-06-19 מדינת ישראל נ' בן ארוש (3.5.2021).

24. באשר לתנאי השני הפגיעה בנאשם ושאלת קיומו של "נזק קונקרטי". הנאשם יליד 1993 גרוש אב לילד בן 4, נעדר עבר פלילי. כנקודת פתיחה יש לקחת בחשבון את נסיבותיו האישיות, המורכבות והקשיים עמם התמודד בהיותו נער, גדל בצל אב מכור לאלכוהול ולהימורים, חווה על בשרו אלימות והיה עד לאלימות בה נקט האב כלפי אמו

ואחיו. הנאשם הוצא למסגרת חוץ ביתית ועזב את הבית בגיל צעיר. על אף הקשיים הרבים עמם התמודד, ועל אף שנאלץ מצעירותו לעמוד על שתי רגליו לבדו, הוא שומר על אורח חיים מתפקד ויציב.

25. הנאשם מועסק בחברת "X" מזה כשנתיים כמפעיל מכונה. מעסיקו הנוכחי הצהיר כי הרשעתו של הנאשם בדין לא תאפשר את המשך העסקתו בחברה (נ/1), ודומה כי אין צורך להכביר מילים על הפגישה הקשה בפרנסתו ובפרנסת משפחתו. על אלו אוסיף כי להתרשמותי בנסיבות המיוחדות והמורכבות כאן, הרשעה בדין יהא בה לפגוע גם בדימוי העצמי של הנאשם, במאמציו לבסס חיים נורמטיביים, ויהווה אלמנט מכשיל.

26. הנאשם הודה ונטל אחריות מלאה למעשיו. האחריות באה לידי ביטוי עוד ביום המקרה, כאשר הזעיק את גורמי אכיפת החוק ומגן דוד למקום. בהמשך בתחנת המשטרה וכך גם עשה בבית המשפט ובהזדמנות הראשונה. הודאתו של הנאשם הובילה לחיסכון בזמן ציבורי, אך חשוב מכך, היה בזו לייתר את עדותה של המתלוננת. יש בהודאתו המיידית כדי ללמד על הפנמת הפסול במעשיו ומאמציו לחזור למוטב. הנאשם הביע צער ובושה על מעשיו, הן בבית המשפט והן בפני שירות המבחן, הוא תיאר שוב ושוב את הפחד שאחז אותו מהמעשה האלים והרצון לבחון ולטפל בגורמים המצויים בשורש הבעיה, למנוע הישנות המעשה בעתיד. מאז ביצוע העבירה וחלפו כשנתיים, ואין כל טענה נגד הנאשם, לא נפתחו נגדו תיקים נוספים ואין קשר ישיר או עקיף עם המתלוננת.

27. הנאשם השתלב בהליך טיפולי ייעודי לגברים אלימים במרכז "דולב" לטיפול ולמניעת אלימות במשפחה. הוא הגיע למפגשי הקבוצה באופן סדיר יציב, לוקח חלק פעיל בתהליך הקבוצתי, מביע מחויבות הן לתהליך הקבוצתי והן לאישי, מראה מוטיבציה גבוהה ללקיחת אחריות על דפוסי ההתנהגות שלו. שותף פעיל בקבוצה, נעים לשהות בקרביתו, הוא מדבר על עברו ועל רגשותיו באופן אותנטי וחשוף, קשוב לחברי הקבוצה האחרים ומהווה גורם משמעותי בתהליך של כלל החברים. בתוך כך ועם התקדמות הטיפול, הנאשם עובד על דפוסי ההתנהגות החשיבה שלו תוך הבנה שעליו לרכוש כלים להתמודדות יעילה במצבים רגשיים מורכבים (תסקיר שלישי).

28. כל הנתונים מלמדים על כך שמעשיו של הנאשם בגינם נותן את הדין הם בבחינת חריג לאורחות חיו, היוו טלטלה של ממש וחייבו אותו לבחון את מעשיו ולפעול למען לא ישנו בעתיד, ניכר כי הנאשם רוצה בתהליך השינוי, מחויב לו ויהיה בו להפחית את רמת הסיכון להישנות עבירות נוספות. בדומה לשירות המבחן, התרשמתי מכנות דבריו של הנאשם וניכר כי הוא מכה על חטא ומבקש הזדמנות להוכיח כי בחר בדרך הישר.

29. לנוכח כל אלו, מצאתי כי במקבילית הכוחות שבין חומרת העבירה והכלל המורה להרשיע את מי שביצע עבירות פליליות ובין הנזק הצפוי להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו בדין, הפגיעה בדימוי העצמי, הפגיעה במקור פרנסתו ובאלו הסמוכים על שולחנו, האיזון הראוי מורה אותנו להימנע מהרשעת הנאשם. עם זאת מתחייבת בנסיבות העניין ענישה חינוכית בדמות של"צ וכן הטלת פיצוי לנפגעת העבירה, וזאת אף בשים לב לעמדתה כפי שהובאה בתסקיר. עוד יש לזכור כי ההליך אינו מסתיים כאן, באם חלילה יכשל הנאשם ויחזור לבצע עבירות נוספות, ואם לא יעמוד בתנאי צו השל"צ והמבחן, אפשר יהיה לשוב ולגזור את דינו מחדש. מתוצאה זו, לא רק האינטרס האישי יצא נשכר, אלא האינטרס הציבורי בכללותו.

30. לסיום, אין לי אלה להפנות לדברים שנאמרו בע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל (31.12.2007):

"מנגד, יש לתת את הדעת לנאשם האינדיבידואלי, לנסיבותיו האישיות המיוחדות, ולהשפעת ההרשעה על חיו, ועל סיכויי שיקומו; יש לקחת בחשבון נסיבות אישיות שונות - גיל, עבר פלילי קודם, ונתונים שונים הקשורים למצבו האישי והבריאותי. יש לבחון את השפעת ההרשעה על עיסוקו המקצועי של הנאשם, ועל מצבו הכלכלי והמשפחתי.

בסופו של יום, ניצבת השאלה בכל עוצמתה - האם, בנסיבות המיוחדות של הענין, השיקול האינדיבידואלי, על היבטיו השונים, גובר על השיקול הציבורי-מערכתי הכללי, באופן שהגם שהנאשם ביצע את העבירה בה הואשם, סובלת הנורמה החברתית הכללית את אי הרשעתו בדיון" (פסקה 11).

תוצאה

31. אני מורה על ביטול הרשעתו של הנאשם.

א. אני מחייבת את הנאשם לבצע 200 שעות שירות לתועלת הציבור. בהתאם לתוכנית שתוגש לאישור בית המשפט בתוך 30 ימים. מובהר בזאת לנאשם כי ככל שלא יבצע את צו השל"צ או לא ישתף פעולה עם שירות המבחן אפשר להחזיר את עניינו לבית המשפט לדון מחדש בשאלת הרשעתו ולגזור עליו עונש חלופי.

ב. אני מעמידה את הנאשם בצו מבחן לתקופה של 12 חודשים.

ג. הנאשם ייתן התחייבות בסך 2000 ₪ להימנע בתוך שנה מביצוע עבירה בה הורשע. הנאשם יצהיר על התחייבותו לפני עוד היום, שאם לא כן, ירצה תקופת מאסר בת 5 ימים.

ד. פיצוי בסך 7,000 ₪ אשר ישולם לנפגעת העבירה וזאת עד לא יאוחר מיום 2.7.2022. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק.

ניתן צו כללי למוצגים.

ניתן היום, כ"ז אדר ב' תשפ"ב, 30 מרץ 2022, בהעדר הצדדים.